Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Т. ĆАРЕТА
представено на 17 ноември 2022 година [1]

Дело C-123/21 P

Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd
срещу

Европейска комисия

„Обжалване — Дъмпинг — Определяне на нормалната стойност — Методология на държавата аналог — Член 2, параграф 7 от Регламент (ЕС) 2016/1036 — Член 15 от Протокола за присъединяването на Китай към СТО — Правомощия за упражняване на съдебен контрол — Решение Nakajima/Съвет“

I. Въведение

1. Предмет на настоящото дело е жалба, подадена от Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd (наричано по-нататък „жалбоподателят“), с която се иска от Съда да отмени решение на Общия съд от 16 декември 2020 г. по дело Changmao Biochemical Engineering/Комисия [2] (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“). С това решение Общият съд отхвърля жалбата на жалбоподателя за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/921 (наричан по-нататък „спорният регламент“) [3], с който се запазват антидъмпинговите мита върху осъществявания от жалбоподателя износ на винена киселина с произход от Китай.

2. В частта, която се отнася до настоящото заключение [4], жалбоподателят по същество оспорва констатацията на Общия съд, че не може да преценява законосъобразността на член 2, параграф 7 от Регламент (ЕС) 2016/1036 (наричан по-нататък „основният регламент“) [5] в светлината на споразуменията на Световната търговска организация (СТО), и по-конкретно с член 15 от Протокола за присъединяването на Китай към СТО [6] (наричан по-нататък „Протоколът за присъединяване“). Следователно жалбата повдига важни въпроси относно пределите на съдебния контрол, упражняван от Съда, върху актовете на институциите на Съюза от гледна точка на правото на СТО.

1 Език на оригиналния текст: английски.

2 T-541/18, непубликувано, EU:T:2020:605.

3 Регламент за изпълнение от 28 юни 2018 г. за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на винена киселина с произход от Китайската народна република след преглед с оглед изтичане на срока на действие на мерките съгласно член 11, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2016/1036 на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 164, 2018 г., стр. 14).

4 Съдът иска в заключението си да разгледам само първото основание на жалбата.

5 Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2016 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейския съюз (ОВ L 176, 2016 г., стр. 21).

6 Световната търговска организация, Протокол за присъединяването на Китайската народна република (WT/L/432, 23 ноември 2001 г.).

II. Обстоятелствата по спора

3. На 7 декември 1995 г. китайското правителство подава молба за присъединяване към Споразумението за създаване на СТО в съответствие с член XII от същото споразумение. Същия ден е създадена работна група по присъединяването към СТО с цел постигането на съгласие относно условията за присъединяване, които са приемливи за Китай и за всички членове на СТО. Европейската комисия участва в тези преговори от името на Съюза и неговите държави членки.

4. На 1 декември 2001 г. Китай се присъединява към СТО. В рамките на процеса на присъединяване тази държава поема редица ангажименти, които са отразени в протокола за присъединяване. Този протокол предвижда, наред с други аспекти, режим за изчисляване на нормалната стойност при антидъмпингови разследвания, който се различава от правилата в антидъмпинговото споразумение на СТО (наричано по-нататък „АДС“).

5. По-конкретно, член 15, буква а) от Протокола за присъединяване съдържа правила относно определянето на нормалната стойност при антидъмпингова процедура, които дават възможност на разследващия орган на член на СТО да използва методология, която не се основава на стриктно сравнение с цените и разходите на китайския вътрешен пазар. Прилагането на тази методология на практика е важно, тъй като това означава, че разследващият орган може да не вземе предвид цените и разходите на даден китайски производител, като по този начин не дава точна представа за действителната нормална стойност на съответния продукт.

6. Срокът на действие на част от този режим обаче, както предвижда член 15, буква г) от Протокола за присъединяване, изтича 15 години след датата на присъединяване на Китай към СТО. Този срок изтече на 11 декември 2016 г.

7. Така на 19 април 2017 г., след като посоченият в Протокола за присъединяване 15-годишен срок безспорно е изтекъл[7], Комисията публикува известие за започване на преразглеждане с оглед изтичане на срока на действие на антидъмпинговите мерки, приложими върху вноса на винена киселина с произход от Китай[8].

8. В това известие Комисията информира заинтересованите страни, че в съответствие с член 2, параграф 7, буква а) от основния регламент нормалната стойност ще бъде определена по т.нар. методология на „държавата аналог“[9]. Използването на тази методология в рамките на това разследване е било възможно поради нормативното класифициране на Китай в член 2, параграф 7, буква б) от основния регламент наред с „всяка страна с непазарна икономика, която е член на СТО“.

9. На практика използването на методологията на държавата аналог позволява нормалната стойност на вноса да се изчисли въз основа на цените, прилагани в подходяща страна с пазарна икономика, а не въз основа на цените и разходите на вътрешния пазар в страната износител, за които се счита, че не са установени при условията на пазарна

[7] Трябва да се уточни, че докато в съдебното заседание всички страни се съгласиха, че разследването е започнало след изтичането на предвидения в Протокола за присъединяване 15-годишен срок, липсваше ясна позиция дори сред институциите на Съюза относно последиците от изтичането на този срок.

[8] Известие за започване на преглед с оглед изтичане на срока на действие на антидъмпинговите мерки, приложими към вноса на винена киселина с произход от Китайската народна република (ОВ C 122, 2017 г., стр. 8).

[9] Известие за започване на преглед с оглед изтичане на срока на действие на антидъмпинговите мерки, приложими към вноса на винена киселина с произход от Китайската народна република, точка 5.2.2.

икономика [10]. Член 2, параграф 7, буква б) от основния регламент изисква прилагането на тази методология, освен в случаите, когато производителите, които са обект на разследване, успеят да докажат, че по отношение на тяхното производство и търговия на съответния сходен продукт преобладават условия на пазарна икономика. Методологията на държавата аналог съответно се различава от стандартната методология, предвидена в член 2, параграфи 1—6 от основния регламент, според която нормалната стойност се изчислява въз основа на цените и разходите на вътрешния пазар в страната износител.

10. Комисията уведомява жалбоподателя, други китайски производители износители, както и китайското правителство относно започването на преглед с оглед на изтичане на срока на действие и намерението си да приложи методологията, предвидена в член 2, параграф 7, буква а) от основния регламент. Нито една от тези страни не съдейства на разследването в рамките на прегледа.

11. На 28 юни 2018 г. Комисията приема спорния регламент, като запазва антидъмпинговите мита [11]. С оглед на съществуването на дъмпинг Комисията изчислява нормалната стойност в съответствие с член 2, параграф 7, буква а) от основния регламент [12].

III. Жалба пред Общия съд

12. С жалба от 12 септември 2018 г. жалбоподателят сезира Общия съд с искане за отмяна на спорния регламент. Наред с другите доводи жалбоподателят по същество твърди, че нормалната стойност за вноса на произведената от него винена киселина е трябвало да бъде изчислена въз основа на член 2, параграфи 1—6 от основния регламент, тъй като след изтичането на 15-годишния срок, предвиден в член 15, буква г) от Протокола за присъединяване, член 2, параграф 7, буква б) от основния регламент (а следователно и методологията на държавата аналог, предвидена в член 2, параграф 7, буква а) престава да се прилага за вноса от Китай.

13. Твърди се, че член 2, параграф 7, буква б) от основния регламент не може да се прилага за вноса от Китай след 11 декември 2016 г., тъй като това противоречи на Протокола за присъединяване. Затова според жалбоподателя Комисията не би могла да приложи методологията на държавата аналог, тъй като „липсва[ло] правно основание за прилагането на член 2, параграф 7“ в основното разследване.

14. На 16 декември 2020 г. Общият съд постановява обжалваното съдебно решение. Съдът припомня, че „поради своето естество и цел споразуменията на СТО по принцип не са част от нормативната уредба, с оглед на която може да се осъществява контрол за законосъобразност на актовете на институциите на Съюза“ [13].

[10] Относно практическите проблеми при прилагане методологията на държавата аналог вж. *Zang*, M. Q. The WTO contingent trade instruments against China: what does accession bring? — International and Comparative Law Quarterly, vol. 58, 2009, p. 321—351, at p. 326—330.

[11] Спорният регламент, съображение 181.

[12] Пак там, съображение 45.

[13] Обжалваното съдебно решение, точка 58.

15. Жалбоподателят не оспорва тази „принципна“ констатация. Той обаче твърди, че неговото положение попада в обхвата на т.нар. от него „първо изключение“ от горепосоченото правило, както е изведено в решение на Съда по дело Nakajima [14].

16. В обжалваното съдебно решение Общият съд признава, че съдебната практика познава две хипотези, в които е възможен контролът за законосъобразност на акт на Съюза от гледна точка на споразуменията на СТО. Става дума, на първо място, за хипотезата, в която „волята на Европейския съюз е да изпълни определено задължение, поето в рамките на тези споразумения“ [15] (какъвто се оказва случаят по делото, по което е постановено решение Nakajima), и на второ място, за случая, „при който съответният акт от правото на Съюза препраща изрично към конкретни разпоредби от тези споразумения“ [16] (както следва от обстоятелствата, въз основа на които е постановено решение Fediol [17]).

17. Жалбоподателят не е оспорил неприложимостта на решение Fediol, на основание че разглежданите актове на Съюза не препращат изрично към правото на СТО.

18. Позовавайки се на решение Rusal Armenal [18], Общият съд приема, че решение Nakajima не е приложимо, тъй като член 2, параграф 7 от основния регламент произтича от волята на законодателя да въведе „специален режим, определящ подробни правила за изчисляване на нормалната стойност за вноса от страни с непазарна икономика, включително от Китайската народна република“ [19].

19. При условията на евентуалност жалбоподателят изтъква пред Общия съд втори довод, според който, ако решение Nakajima не се прилага, жалбоподателят следва да може да се възползва от „трето изключение“ [20]. Жалбоподателят твърди, че трябва да може „пряко да се позове на разпоредбите на международно споразумение […], когато въпросното международно споразумение допуска дерогация от общото правило и правото на Съюза използва тази възможност, какъвто е настоящият случай“ [21]. Общият съд отхвърля този довод, тъй като, от една страна, не установява разлика с положението по дело Nakajima, а от друга страна, не счита за уместно да признае съществуването на такова „ново“ положение [22].

20. Поради това Общият съд приема, че позоваването на Протокола за присъединяване не обосновава възражението на жалбоподателя срещу прилагането на член 2, параграф 7 от основния регламент [23]. На това основание по-специално Общият съд отхвърля жалбата на жалбоподателя.

[14] Решение от 7 май 1991 г., Nakajima/Съвет (C-69/89, EU:C:1991:186, т. 29—32; наричано по-нататък „решение Nakajima“), макар да се смята, че съвременното тълкуване на решение Nakajima изхожда от последващата му формулировка в решение от 5 октомври 1994 г., Германия/Съвет (C-280/93, EU:C:1994:367, т. 111).

[15] Обжалваното съдебно решение, точка 60.

[16] Пак там.

[17] Решение от 22 юни 1989 г., Fediol/Комисия (70/87, EU:C:1989:254, т. 19—23; наричано по-нататък „решение Fediol“) (в случая акт на Съюза изрично препраща към норми на международното право, основани на Общото споразумение за митата и търговията (ГАТТ), поради което Съдът приема, че е компетентен да тълкува съответните разпоредби на ГАТТ).

[18] Решение от 16 юли 2015 г., Комисия/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494; наричано по-нататък „решение Rusal Armenal“).

[19] Обжалваното съдебно решение, точка 65.

[20] Жалбоподателят посочва положението по дело Nakajima като първо изключение, а положението по дело Fediol като второ изключение. Относно неправилната употреба на думата „изключение“ във връзка с решения Nakajima и Fediol вж. точка 46 и сл. от настоящото заключение.

[21] Обжалваното съдебно решение, точка 74.

[22] Пак там.

[23] Обжалваното съдебно решение, точка 67.

IV. Производството пред Съда

21. С жалбата си до Съда, подадена на 26 февруари 2021 г., жалбоподателят иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение, да уважи исканията му, предявени пред Общия съд, и да отмени спорния регламент в частта, която се отнася до него, както и да осъди Комисията и Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA и Caviro Distillerie Srl (наричани по-нататък „встъпилите страни“) да заплатят съдебните му разноски по настоящото производство и по това по дело T-541/18.

22. Първото основание на жалбата е насочено основно срещу три точки от обжалваното съдебно решение. Това са съответно точка 64 (в която се отхвърля приложимостта в разглежданото положение на хипотезата по дело Nakajima), точка 65 (в която чрез аналогия с решение Rusal Armenal се прави изводът, че член 2, параграф 7 от основния регламент представлява независим подход в правото на Съюза по отношение на вноса от държави с непазарна икономика, включително Китай), и точка 74 (в която се отхвърлят доводите на жалбоподателя, че е налице „трето изключение“).

23. От своя страна Комисията, подкрепена от встъпилите страни, иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

24. В съдебното заседание от 8 септември 2022 г. становища представят жалбоподателят, встъпилите страни, Европейският парламент, Съветът и Комисията.

V. Доводите на страните

25. Основният довод на жалбоподателя е, че член 2, параграф 7 от основния регламент представлява, по смисъла на решение Nakajima, израз на волята на законодателя на Съюза да изпълни последиците от изтичането на срока, предвиден в член 15, буква г) от Протокола за присъединяване.

26. В подкрепа на този довод жалбоподателят се позовава главно на точки 54 и 55 от Обяснителния меморандум към предложението на Комисията от 2001 г. за решение на Съвета относно присъединяването на Китай към СТО (наричано по-нататък „предложението от 2001 г.“)[24]. Тези две точки се отнасят до методологията за изчисляване на нормалната стойност на вноса от Китай, като във втората посочена точка се уточнява, че „специалните процедури за разглеждане на предполагаеми случаи на дъмпинг от страна на китайски производители, които може все още да не функционират в нормални условия на пазарна икономика, ще продължат да се прилагат в продължение на не повече от 15 години след влизането на Китай в СТО“.

27. Според жалбоподателя това обяснение представлява израз на явната воля на законодателя на Съюза, по смисъла на решение Nakajima, да ограничи използването на методологията на държавата аналог, предвидена в член 2, параграф 7 от основния

[24] Предложение за решение на Съвета за установяване на позицията на Общността в рамките на Министерската конференция, създадена със Споразумението за създаване на Световната търговска организация, относно присъединяването на Китайската народна република към Световната търговска организация (COM(2001) 517 final). Това предложение е прието с решения на Съвета за установяване на позицията на Общността в рамките на Министерската конференция, създадена със Споразумението за създаване на Световната търговска организация, относно присъединяването на Китайската народна република и на отделната митническа територия на Тайван, Пенгу, Кинмен и Матцу (Китайски Тайпей) към Световната търговска организация (Бюлетин 10–2001, т. 1.6.26).

регламент, по отношение на Китай само в рамките на срок от 15 години. Затова според жалбоподателя Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че не може да упражни контрол за законосъобразност на член 2, параграф 7 от основния регламент в светлината на член 15 от Протокола за присъединяване, поради липса на воля за изпълнение.

28. Жалбоподателят също така твърди, че приетото в решение Rusal Armenal не е относимо към неговото положение. Според него това решение се отнася единствено до прилагането на член 2, параграф 7 от основния регламент спрямо особеното положение на Армения. Затова констатацията на Съда в решение Rusal Armenal, че „член 2, параграф 7 от основния регламент представлява израз на волята на законодателя на Съюза да възприеме самостоятелен подход в правото на Съюза в тази област“ [25], се отнасяла само за положението на страните с непазарна икономика, които не са членки на СТО. Следователно, счита жалбоподателят, Общият съд неправилно е включил в обхвата на това решение и положението на вноса от Китай, осъществяван след изтичането на срока на действие на Протокола за присъединяване на Китай.

29. При условията на евентуалност жалбоподателят твърди, че Общият съд не е признал наличието на обстоятелства, които позволяват да се допусне „трето изключение“, различно от разгледаните по делата Nakajima и Fediol. В съдебното заседание доразвива тази своя позиция. Той обяснява, че обстоятелствата в разглеждания случай се различават от положението по дело Nakajima, тъй като член 2, параграф 7 от основния регламент е въведен преди присъединяването на Китай към СТО. Следователно особените формулировки в точки 54 и 55 от Обяснителния меморандум на предложението от 2001 г. следва да се разбират в смисъл, че прилагането на „методологията на държавата аналог“ повече няма да бъде възможно след изтичането на 15 години от датата на присъединяване на Китай към СТО.

30. Комисията и встъпилите страни, подкрепяни в устната фаза на производството от Парламента и Съвета, оспорват тези съображения. По същество те отбелязват, че обстоятелствата по дело Nakajima не са относими към настоящия случай. Те считат, че обясненията в предложението от 2001 г. са ирелевантни за преценка на волята на законодателя на Съюза да възприеме в член 2, параграф 7 от основния регламент самостоятелен подход в правния ред на Съюза, както е установено по дело Rusal Armenal. Според тях единствено съображенията или други документи, свързани с процеса на приемане или изменение на самия основен регламент, биха имали значение като източници за установяване на волята на законодателя на Съюза да изпълни особено задължение, попадащо в обхвата на споразуменията за СТО.

31. Както пояснява Съветът в съдебното заседание, тази институция може по същество да „изпълнява две различни функции“ — от една страна, като законодателен орган на Съюза, и от друга, като участник в преговори на международно равнище. Затова изявления, приети в хода на международни преговори, не могат да послужат за изясняване на законодателната воля, залегнала в приети въз основа на тях актове, а още по-малко в приети или изменени актове, които нямат връзка с този инструмент на международното право.

[25] Решение Rusal Armenal, точка 48.

32. Въз основа на това Комисията, подкрепена в съдебното заседание от Европейския парламент и от Съвета, приема, че за да бъде приложено решение Nakajima, е необходимо законодателят на Съюза изрично и ясно да е заявил волята си да изпълни определено задължение, поето съгласно споразуменията на СТО. Само в тази хипотеза можело да се смята, че законодателят на Съюза предвижда възможност Съдът да упражни съдебен контрол спрямо него. Следователно, доколкото липсвало такова волеизявление за член 2, параграф 7 от основния регламент, тази разпоредба не изразявала волята на законодателя на Съюза да изпълни член 15 от Протокола за присъединяване. Затова според тях Съдът не е компетентен да упражни контрол върху акт на институциите от гледна точка на този протокол.

VI. Анализ

A. Предварителни бележки

33. Международните споразумения, по които Съюзът е страна, каквито са споразуменията на СТО, са част от правния ред на Съюза и са задължителни за неговите институции. В този правен ред посочените международни споразумения се ползват с предимство пред вторичното право на Съюза. Това следва от член 216, параграф 2 ДФЕС, както и от практиката на Съда [26].

34. При това положение международните споразумения, по които Съюзът е страна, са задължителни за институциите му не само съгласно международното право и принципа pacta sunt servanda, но и съгласно конституционното право на Съюза. Тяхната задължителна сила за институциите на Европейския съюз е конституционен избор на Съюза [27].

35. Вторият релевантен конституционен избор се отнася до компетентността на Съда да упражнява съдебен контрол. В правния ред на Съюза Съдът е длъжен да „казва какво предписва законът“ [28] и да следи институциите да спазват закона. От самото създаване на Европейския проект Договорите поверяват на Съда съдебния контрол върху актовете на институциите [29]. Понастоящем това правомощие се упражнява пряко, чрез жалба за отмяна (член 263 ДФЕС), или непряко, посредством преюдициално производство (член 267 ДФЕС) и възражение за незаконосъобразност (член 277 ДФЕС). Важно е да се отбележи, че след

[26] Още през 1974 г. Съдът постановява, че сключените от Съюза международни споразумения са част от неговия правен ред; вж. решение от 30 април 1974 г., Haegeman (181/73, EU:C:1974:41, т. 4 и 5) (като приема, че споразумение за асоцииране, сключено от (тогавашната) Общност с Гърция, „следователно, доколкото се отнася до Общността, е акт на една от институциите […] [и че] разпоредбите на споразумението […] са неразделна част от общностното право“. По-късно Съдът също така потвърждава тяхната задължителна сила за институциите и предимството им пред вторичното право на Съюза. Вж. например решение от 3 юни 2008 г., 73/78) Intertanko и др. (C-308/06, EU:C:2008:312, т. 42) (относно задължителния характер на Международната конвенция за предотвратяване на замърсяването от кораби, подписана в Лондон на 2 ноември 1973 г., изменена с Протокола от 17 февруари 1978 г.).

[27] Именно този конституционен избор е предмет на разглеждане по настоящото дело. Ето защо доводите, изтъкнати от някои от институциите в съдебното заседание, като например това, че единствено Органът за уреждане на спорове на СТО е компетентен и може да реши дали актове на Съюза съответстват на правото на СТО, не са относими към предмета на настоящото дело. В настоящото производство по обжалване се разглежда единствено въпросът за компетентността на Съда в рамките на конституционния ред на Съюза да установява такива несъответствия.

[28] Заимствайки формулировката от решението на Върховния съд на САЩ по дело Marbury v Madison (5 U.S. (1 Cranch) 137) (1803 г.), т. 177.

[29] Вж. член 34 от Договора за ЕОВС.

постановяването на решение Foto-Frost [30] е безспорно, че Съдът на Европейския съюз (Общ съд и Съд) разполага в рамките на правния ред на Съюза с изключителната компетентност да осъществява контрол за законосъобразността на актовете на институциите на Съюза [31].

36. Кумулирането на тези две характеристики на конституционния ред на Съюза поражда компетентността на Съда да контролира дали институциите на Съюза, включително в законодателните си решения, спазват задълженията на Съюза, произтичащи от споразуменията на СТО, които са част от правния ред на Съюза и следователно са задължителни за тях.

37. Въпреки това, поради политическата реалност на международната търговска система, Съдът от самото начало [32] има колебания относно упражняването на този съдебен контрол, когато става въпрос за контрол за съответствие на законодателството на Съюза с Общото споразумение за митата и търговията (наричано по-нататък „ГАТТ“) [33], а впоследствие и със споразуменията на СТО [34].

38. В решение International Fruit Company Съдът вече е пояснил причините за това самоограничение при съдебния контрол [35]. На първо място отбелязва особения характер и структурата на ГАТТ, което се основава на принципа на сключването на „взаимноизгодни спогодби на реципрочна основа“, и което се „характеризира с голяма гъвкавост на разпоредбите, по-специално на тези, отнасящи се до възможността за дерогация, мерките, които трябва да се вземат в случай на изключителни трудности, и уреждането на спорове между договарящите страни“ [36].

39. Гъвкавостта на ГАТТ Съдът разглежда и в решение Германия/Съвет [37], като същите съображения относно споразуменията за СТО по-късно изтъква и в решение Португалия/Съвет [38]. В последното решение Съдът пояснява, че макар системата за уреждане на спорове съгласно споразуменията на СТО да е подсилена в сравнение с тази, предвидена в рамките на ГАТТ, все пак в нейния механизъм за уреждане на спорове [39] се отдава голяма важност на преговорите между страните. Така, въпреки че в ДППУС се

30 Вж. решение от 22 октомври 1987 г., Foto-Frost (314/85, EU:C:1987:452, т. 17).

31 Тук следва да припомня заключението на генерален адвокат Jacobs по дело Нидерландия/Парламент и Съвет (C-377/98, EU:C:2001:329, т. 147), където генералният адвокат изрично пояснява, че „в по-общ план може да се приеме, че във всеки случай е желателно Съдът да може да контролира законосъобразността на общностната правна уредба от гледна точка на договорите, обвързващи Общността. Тъй като никоя друга юрисдикция не е в състояние да контролира общностното законодателство, ако компетентността на Съда бъде отхвърлена, държавите членки могат да се окажат натоварени с несъвместими задължения, без да съществува способ за преодоляване на противоречията“.

32 В решението си от 12 декември 1972 г., International Fruit Company и др. (21/72–24/72, EU:C:1972:115), след като потвърждава задължителната сила на ГАТТ за институциите (т. 18), Съдът приема, че поради естеството си разпоредбите на това споразумение не могат да предоставят права на частноправни субекти (т. 27). Следователно поради липсата на директен ефект на тези разпоредби частноправните субекти не могат да се позовават на ГАТТ пред национална юрисдикция с цел да оспорят валидността на правото на Съюза.

33 В решението си от 5 октомври 1994 г., Германия/Съвет (C-280/93, EU:C:1994:367, т. 109), Съдът приема не само че частноправните субекти не могат да се позовават пряко на ГАТТ (тъй като по принцип това споразумение няма директен ефект), но и че държавите членки не могат да се позовават на него в рамките на производства по член 260 ДФЕС. Всъщност Съдът счита, че не може по свой почин да вземе предвид ГАТТ при преценката за законосъобразност на регламент на Съюза.

34 В решението си от 23 ноември 1999 г., Португалия/Съвет (C-149/96, EU:C:1999:574, т. 47), Съдът приема, че създаването на СТО не променя нищо във връзка с констатацията му, че по принцип той не може да преценява правото на Съюза от гледна точка на ГАТТ, и по-общо, от гледна точка правото на СТО.

35 Решение от 12 декември 1972 г., International Fruit Company и др. (21/72—24/72, EU:C:1972:115).

36 Пак там, точка 21.

37 Решение от 5 октомври 1994 г., Германия/Съвет (C-280/93, EU:C:1994:367, т. 106—109).

38 Решение от 23 ноември 1999 г., Португалия/Съвет (C-149/96, EU:C:1999:574).

39 Този механизъм е основан на Договореност относно правилата и процедурите за уреждане на спорове (наричан по-нататък „ДППУС“).

отдава „предпочитание“ на пълното изпълнение на препоръка да се приведе дадена мярка в съответствие с правото на СТО, тя все пак допуска различни решения, договорени на базата на взаимно приемлива компенсация [40].

40. С оглед на тази структура на системата на СТО Съдът счита, че законодателните органи на Съюза ще бъдат лишени от възможността да сключват такива договорености или да предлагат взаимно приемлива компенсация, вместо да приведат правото на Съюза в съответствие с правото на СТО, ако съдилищата биха могли да ги задължат да се въздържат от прилагане на несъвместимите със споразуменията на СТО норми на Съюза [41].

41. Ето защо е било необходимо Съдът да се въздържа от упражняване на съдебен контрол, за да не попречи на законодателя на Съюза да се възползва от предоставената му със споразуменията на СТО свобода на преценка. По този начин Съдът зачита институционалното равновесие, произтичащо от системата на СТО. Според него споразуменията на СТО оставят на политическите институции да решат как да изпълнят определено задължение, поето съгласно тези споразумения, или дори изобщо да не приложат някои от задълженията на СТО.

42. Необходимостта от самоограничаване на Съда допълнително се потвърждавала от факта, че най-важните търговски партньори на Европейския съюз не подлагали своите законодателни и изпълнителни органи на съдебен контрол в рамките на СТО [42].

43. Тези две съображения — заложената в самата система на СТО гъвкавост и политическата реалност, че търговските партньори на Съюза не ограничават по съдебен път своите институции да използват тази гъвкавост — водят до заключението, че „споразуменията на СТО по принцип не са сред нормите, с оглед на които Съдът следва да упражнява контрол за законосъобразност на актовете, приети от институциите на [Европейския съюз]“ [неофициален превод] [43].

44. Държа да изясня последиците от тази съдебна практика. Произтичащата от нея свобода на преценка на политическите институции на Съюза, която включва възможността да изберат определено тълкуване на разпоредбите на споразуменията на СТО, както и, след преценка на съответните последици, да решат евентуално да се отклонят от задълженията

[40] Пак там, точки 36—39.

[41] В това отношение вж. пак там, точка 40.

[42] Пак там, точка 43.

[43] Пак там, точка 47. Поради същата тази гъвкавост Съдът намира за нецелесъобразно да разреши контрол за валидност на вторичните актове на институциите във връзка с препоръки или решения на Органа за уреждане на спорове на СТО, констатиращи нарушение на правилата на СТО. Вж. решения от 1 март 2005 г., Van Parys (C-377/02, EU:C:2005:121, т. 41—48), от 9 септември 2008 г., FIAMM и др./Съвет и Комисия (C-120/06 P и C-121/06 P, EU:C:2008:476, т. 127—133), и от 18 октомври 2018 г., Rotho Blaas (C-207/17, EU:C:2018:840, т. 52).

на Съюза по споразуменията на СТО [44], не трябва да се разбира погрешно като решение на Съда да се отдръпне напълно от правомощието си да гарантира спазването на международните задължения на Съюза.

45. Подобно действие не е конституционно възможно; то би нарушило междуинституционалното равновесие между съдебната система на Съюза и неговите политически институции [45].

46. Така стигаме до явно погрешното разбиране, изразено в съдебното заседание от Комисията и очевидно подкрепяно от Европейския парламент и от Съвета. Противно на позицията на тези институции, случаите по делата Nakajima и Fediol, по които Съдът решава да упражни контрол за валидност на актовете на Съюза с оглед правото на СТО, не представляват „изключения“ от явната липса на правомощие за съдебен контрол в тази област [46]. Компетентността на Съда да упражни съдебен контрол по тези дела не произтича от благосклонното законодателно решение на политическите институции на Съюза да върнат на Съда правомощието да контролира актовете им с оглед на правото на СТО. Както вече обясних, това не може да се приеме за „нормално“ в рамките на конституционния ред на Съюза, тъй като компетентността на Съда да упражнява съдебен контрол произтича пряко от Договорите. Тези два случая са по-скоро хипотези, за които Съдът е приел, че няма да се засегне свободата на политическа преценка, необходима на равнището на СТО, ако упражни контрол за валидност на актовете на политическите институции на Съюза.

47. Решенията на Съда създават съдебна практика, а правилата, обяснени в първоначалното решение, се прилагат отново в последващи решения по сходни, но не идентични случаи. Неблагоприятният страничен ефект от този процес е, че с течение на времето съдебната практика се откъсва от първоначалния си контекст, и което е по-важно, от обосновката, на която се основава. Това откъсване, макар и рядко срещано, е присъщо за прецедентните правни систем[и] [47].

48. Затова понякога е необходимо да се върнем към случаите, на които често се позоваваме. В тази светлина, препрочитайки решение Nakajima, ми е трудно да открия съображения, които да показват намерението на Съда да въведе „изключение“ от принципната

[44] Положение, което, следва да отбележа, не е ново за Европейския съюз на равнище ГАТТ/СТО. От 1997 г. до 2012 г. Съюзът открито нарушава задълженията си в рамките на СТО по отношение на режима на внос, продажба и разпространение на банани. Това се случва въпреки многото случаи на незадоволително имплементиране на експертни доклади и на доклади за съответствие, както и въпреки спрените отстъпки от страна на редица членки на СТО. Едва след постигането на взаимно договорено решение този въпрос е (частично) разрешен. Вж. СТО, Уведомление за взаимно договорено решение (WT/DS27, WT/DS361, WT/DS364, WT/DS16, WT/DS105, WT/DS158, WT/L/616 и WT/L/625, 8 ноември 2012 г.). Следва също да се припомни дългогодишният и остър търговски спор между Съединените щати и Европейския съюз относно решението на Съюза, считано от 1981 г., да забрани третираното с хормони месо (с Директива 81/602/ЕИО, ОВ L 222, 1981 г., стр. 32). Едва през 2019 г. Европейският съюз постига споразумение със Съединените щати относно третираното с хормони говеждо месо, като по този начин (временно) урежда спора. Вж. Споразумение между Съединените американски щати и Европейския съюз за разпределението в полза на Съединените американски щати на дял от тарифната квота за висококачествено говеждо месо съгласно преработения Меморандум за разбирателство относно вноса на месо от говеда, при чието отглеждане не са били използвани определени хормони за стимулиране на растежа, и относно увеличените мита, прилагани от Съединените щати спрямо определени продукти от Европейския съюз (2014 г.) (ОВ L 316, 2019 г., стр. 3).

[45] Изискването за такова равновесие е отразено в член 13, параграф 2 ДЕС.

[46] Пояснявам, че не само институциите, но и жалбоподателят, и встъпилите страни наричат случаите по делата Nakajima и Fediol „изключения“.

[47] Въпреки че не съществува формална система от прецеденти, Съдът все пак обосновава мотивите си, като се позовава на предишни решения, и се отклонява от предишни решения само при изключителни обстоятелства. В това отношение вж. *Arnull*, A. Owning up to Fallibility: Precedent and the Court — Common Market Law Review, vol. 30(2), 1993, p. 247—266, *Tridimas*, T. Precedent and the Court of Justice, A Jurisprudence of Doubt? — In: Dickinson, J., Eleftheriadis, P. (eds.), Philosophical Foundations of EU Law, OUP, Oxford, 2012, p. 307—330.

невъзможност за упражняване на съдебен контрол. Предмет на разглеждане по това дело са антидъмпингови мита върху някои принтери от Япония, които съответният производител износител оспорва, като се позовава пряко на Антидъмпинговия кодекс на ГАТТ. Съветът оспорва правомощието на Общия съд да упражни контрол за валидността на (тогавашния) основен регламент въз основа на твърдение за нарушение на този кодекс. Според него това следва от предходната практика на Съда, съгласно която ГАТТ няма директен ефект [48]. Съдът най-напред разглежда довода, който се отнася до директния ефект. Той пояснява, че жалбоподателят Nakajima всъщност не се позовава на директния ефект на разпоредбите на Антидъмпинговия кодекс, а оспорва чрез възражение за незаконосъобразност приложимостта на новия (тогава) основен регламент [49]. Следователно въпросът за директния ефект на разпоредбите на СТО може и трябва да се разграничава от въпроса за правомощието на Съда да упражнява съдебен контрол по отношение на актове на институциите на Съюза [50].

49. Следва да се отбележи, че случаят, по който е постановено решение Nakajima, е сходен с настоящия. Жалбоподателят пряко обжалва спорния регламент на основание член 263, параграф 4 ДФЕС. Същевременно като допълнителен довод той изтъква, че член 2, параграф 7 от основния регламент не е приложим по отношение на вноса от Китай, тъй като не е в съответствие с Протокола за присъединяване.

50. За да отхвърли втория довод на Съвета относно забраната за съдебен контрол, в решение Nakajima Съдът се позовава на тези части от решение International Fruit Company, които подчертават задължителната сила на ГАТТ по отношение на (тогавашната) Общност [51]. След това изследва възможните основания да се въздържи от контрол, но противно на това констатира, че съгласно съображенията на (тогавашния) основен регламент същият „е приет в съответствие със съществуващите международни задължения, и по-специално тези, произтичащи от член VI от Общото споразумение и от Антидъмпинговия кодекс“ [52]. Въз основа на това Съдът стига до извода, че „новият [тогава] основен регламент, който жалбоподателят оспорва, е приет, за да се спазят международните задължения на Общността, която съгласно постоянната практика на Съда съответно е длъжна да осигури спазването на Общото споразумение и на мерките за изпълнението му“ [53] [неофициален превод].

51. „При тези обстоятелства“ [54] нямало никаква пречка Съдът да упражни правомощието си за съдебен контрол.

[48] Решение Nakajima, точка 27.

[49] Решение Nakajima, точка 28.

[50] Това се потвърждава от решение от 5 октомври 1994 г., Германия/Съвет (C-280/93, EU:C:1994:367, т. 109). След като преценява възможността за директен ефект на ГАТТ, Съдът стига до извода, че „онези характеристики на ГАТТ, които са накарали Съда да приеме, че частноправен субект в рамките на Общността не може да се позовава на тях пред съд, за да оспори законосъобразността на общностен акт, *също така* не позволяват на Съда да взема предвид разпоредби на ГАТТ при преценката на законосъобразност на даден регламент“. Курсивът е мой. Вж. още заключение на генерален адвокат Saggio по дело Португалия/Съвет (C-149/96, EU:C:1999:92, т. 18) (което разграничава отхвърлянето на директния ефект на ГАТТ от правото на контрол за законосъобразност на общностен (тогава) акт).

[51] Решение Nakajima, точка 29, която препраща към точка 18 от решение International Fruit Company и др. (21/72—24/72, EU:C:1972:115).

[52] Решение Nakajima, точка 30.

[53] Пак там, точка 31.

[54] Пак там, точка 32.

52. В последващата съдебна практика, която се основава на решение Nakajima, формулировката „при тези обстоятелства“ се променя на „в две хипотези“ или „в две изключителни хипотези“ [55].

53. Според мен би било неприемливо разглежданото в решение Nakajima положение да се квалифицира като „изключение“ от предполагаемото общо правило за липса на компетентност на Съда да упражнява контрол върху актовете на Съюза в областта на правото на СТО [56].

54. Компетентността на Съда да осъществява контрол върху актовете на Съюза произтича от Договорите и институциите не могат с акт на вторичното право да ограничават компетентността на Съда [57]. Обвързването на компетентността на Съда да упражнява съдебен контрол с предварителното съгласие на институциите, които Съдът следва да контролира, би обезсмислило тази компетентност.

55. Освен това, да се разсъждава по този начин би означавало да се приеме, че политическите институции на Съюза имат намерение да изпълняват международните си задължения само когато ясно са заявили това, например чрез приемане на мерки, с които изрично декларират волята си да изпълняват международните задължения на Европейския съюз. Това би било трудно съвместимо с конституционната рамка, създадена с член 216, параграф 2 ДФЕС, както и с декларираните политически цели на отношенията на Съюза с останалия свят, произтичащи от член 3, параграф 5 ДЕС.

[55] Макар да не е ясно защо Съдът последователно сменя тези формулировки. Като цяло езиковите промени могат да бъдат проследени доста назад в съдебната практика, в която обстоятелствата по дело Nakajima (и дело Fediol) се описват общо в едно изречение, а впоследствие се възпроизвеждат по други дела. Така например в решение Германия/Съвет (C-280/93, EU:C:1994:367) Съдът се позовава на решение Nakajima (и решение Fediol) по следния начин: след като посочва, че прякото прилагане на ГАТТ не може да се изведе от неговия дух, обща структура или текст, Съдът обяснява, че: „[п]ри липсата на такова задължение, произтичащо от самото ГАТТ, Съдът може да контролира законосъобразността на съответния общностен акт с оглед на правилата на ГАТТ *само ако* Общността е имала за цел да изпълни определено задължение, поето в рамките на ГАТТ, или ако общностният акт препраща изрично към конкретни разпоредби на ГАТТ [цитират се решения Fediol и Nakajima]“ (решение Германия/Съвет, точка 111; курсивът е мой) [неофициален превод]. В решение Португалия/Съвет (C-149/96, EU:C:1999:92, т. 47 и 49) същият цитат следва твърдението, че споразуменията на СТО „по принцип“ не са част от нормативната уредба, с оглед на която може да се осъществява контрол за законосъобразност на актовете на институциите на (тогавашната) Общност. (В решение Rusal Armenal Съдът за първи път нарича двете дела „две изключителни хипотези“). (Решение Rusal Armenal, точка 40; курсивът е мой). По-нататък добавя, че „[з]а да се допусне […] такова изключение в конкретен случай, трябва и да е доказано в необходимата степен, че законодателят е изявил воля да изпълни в правото на Съюза определено задължение, поето в рамките на споразуменията на СТО“ (решение Rusal Armenal, точка 45; курсивът е мой). Впоследствие обаче Съдът редува формулировката „в две хипотези“ (вж. например решения от 4 февруари 2016 г. C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74, т. 87) (където добавя „по изключение“ след непрякото позоваване на решения Nakajima и Fediol), и от 15 ноември 2018 г., Baby Dan (C-592/17, EU:C:2018:913, т. 67) (където добавя „по изключение“ по-надолу в същата точка) с формулировката „в две изключителни хипотези“ (решения от 18 октомври 2018 г., Rotho Blaas (C-207/17, EU:C:2018:840, т. 47), от 9 юли 2020 г., Donex Shipping and Forwarding BV (C-104/19, EU:C:2020:539, т. 46), и от 5 май 2022 г., Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Комисия (C-718/20 P, EU:C:2022:362, т. 85). Накрая следва да отбележа, че формулировката за „изключение“ е навлязла и в съдебната практика по други международни споразумения, като например Орхуската конвенция. Вж. в това отношение решение от 13 януари 2015 г., Съвет и др./Vereniging Milieudefensie и Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P—C 403/12 P, EU:C:2015:4, т. 57).

[56] Използваните от Съда формулировки понякога навеждат в тази посока. Така например в решение Rusal Armenal се констатира, че „в някои случаи Съдът е приемал, че антидъмпинговата система на СТО може да представлява *изключение от общия принцип, че съдът на Съюза не може да упражнява контрол* за законосъобразност на актовете на институциите на Съюза от гледна точка на съответствието им с нормите на споразуменията на СТО“ (решение Rusal Armenal, т. 44, курсивът е мой).

[57] В това отношение вж. заключението на генерален адвокат Saggio по дело Решение *Португалия/Съвет* (C-149/96, EU:C:1999:92, т. 20) (което препраща към последното съображение от Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994) (ОВ L 336, 1994 г., стр. 1) относно сключването от Съюза на споразуменията в рамките на СТО, което, изглежда, „има за цел […] да ограничи последиците от споразумението“, след което прави извода, че поради произтичащото от Договора задължение на Съда да следи за спазването на споразуменията, обвързващи Съюза, „Съветът не може с акт на вторичното право да ограничи компетентността на Съда, нито да реши да изключи компетентността на националните юрисдикции да прилагат тези споразумения“).

56. Всъщност е точно обратното — винаги трябва да се изхожда от позицията, че Европейският съюз по принцип желае да спазва международните си ангажименти, независимо дали институциите му са приели за целта правен акт. Изхождайки от това положение, Съдът вече може да прецени дали поради естеството и структурата на разглежданото международно споразумение, както и поради по-широки политически съображения, свързани с действията на Съюза в областта на търговската политика, по изключение трябва сам да ограничи правомощията си за осъществяване на съдебен контрол в конкретен случай.

57. Следователно с оглед на признаването на реалностите на системата на международната търговия е напълно възможно от правна гледна точка — а понякога и целесъобразно — да се даде възможност на политическите институции на Съюза да тълкуват задължение на Съюза в рамките на СТО, без контрол от страна на Съда, и евентуално да решат да се отклонят съзнателно от това задължение. Това право на преценка обаче е изключително и е възможно само доколкото конкретно разглежданото международно споразумение го допуска. Споразуменията на СТО са именно такива международни споразумения.

58. Следователно, когато е разглеждал споразуменията на СТО и техния гъвкав характер и структура, Съдът е могъл да създаде оборима презумпция [58], че упражняваният от него съдебен контрол следва да бъде ограничен. Оттук идва и употребата на израза „по принцип“, когато Съдът решава да не осъществява контрол върху акт на Съюза с оглед на правото на СТО. Само в този специфичен контекст би могло да се приеме, че решение Nakajima създава „изключение“.

59. Всъщност самото решение Nakajima може да се тълкува в по-широк или по-тесен смисъл. Обхватът му лесно може да бъде ограничен, както изтъкват институциите в съдебното заседание, до положения, при които законодателят на Съюза е изпратил ясно послание, че възнамерява да приложи правото на СТО. При тези обстоятелства Съдът няма причина да ограничава правомощията си за съдебен контрол, тъй като не съществува „потенциална възможност за обърквane от разнородните изявления на различни служби по един и същи въпрос“ [59]. Бих казала, че са налице известни признаци, че Съдът дава такова стеснително тълкуване на това решение [60].

60. Решение Nakajima обаче би могло да се тълкува и по-широко, в смисъл че Съдът следва да упражни контрол върху вторичното право винаги, когато стигне до извода, че волята на законодателя не е била да се отклони от задълженията си в рамките на СТО. В съдебната практика също се откриват доказателства, че това е правилното тълкуване на решение Nakajima [61].

[58] Вж. в това отношение *Ruiz Fabri*, H. Is There a Case — Legally and Politically — for Direct Effect of WTO Obligations?“ — European Journal of International Law, vol. 25(1), 2014, p. 151—173, 152.

[59] Заимствайки формулировката от решението на Върховния съд на САЩ по дело Baker v. Carr 369 U.S. 186 (1962), at 217.

[60] Вж. например решение Rusal Armenal, точки 45 и 46 (в което се посочва, че изведеното в решение Nakajima условие за доказване „в необходимата степен“ не е изпълнено, когато в съображенията към съответния акт на Съюза „просто най-общо се отбелязва, че при приемането му се вземат предвид международните задължения на Съюза“). Този извод, изглежда, следва и от неуспешния опит за прилагане на решение Nakajima извън специфичната област на правото на СТО. Вж. например решение от 13 януари 2015 г., Съвет и др./Vereniging Milieudefensie и Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P—C-403/12 P, EU:C:2015:4, т. 57 и 59) (с което се отхвърля приложимостта на установената с решение Nakajima съдебна практика към конкретните задължения, поети от Европейския съюз съгласно Орхуската конвенция).

[61] Вж. например решение от 20 януари 2022 г., Комисия/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38, т. 30 и 34). В това решение Съдът стига до заключението, че тъй като разпоредбите на член 3 от основния регламент могат да се считат по същество идентични с тези на член 3 от АДС, няма пречка при тълкуването на първите Съдът да се позове на тълкуването на вторите, направено от Органа за уреждане на спорове на СТО.

61. Ако приложимостта на решение Nakajima бъде стеснена, според мен трябва да има възможност за допълнителни хипотези, при които Съдът би могъл да реши да упражни контрол върху актовете на институциите с оглед на задълженията на Съюза по споразуменията на СТО. Тогава решения Nakajima (и Fediol) не биха се разглеждали като „единствените“ хипотези, в които Съдът може да реши да упражни възложения му съдебен контрол с оглед на правото на СТО.

62. Една от хипотезите, в които Съдът е счел, че решение Nakajima е неприложимо, независимо дали се тълкува в тесен или широк смисъл, е случаят по дело Rusal Armenal. По това дело Съдът стига до заключението, член 2, параграф 7 от основния регламент представлява самостоятелен подход в правото на Съюза (поне що се отнася до въпроса как да се третират държавите с непазарна икономика по отношение изчисляването на нормалната стойност за целите на антидъмпинговите разследвания)[62].

63. Ако случаят по дело Nakajima може да се разглежда като положение, в което спокойно може да се направи изводът, че волята на Съюза е била да се съобрази с нормите на СТО, то случаят по дело Rusal Armenal съответно трябва да се разглежда като положение, в което Съюзът може да е искал, но може и да не е искал да се придържа към ангажиментите си в рамките на СТО. В последната хипотеза е обосновано да се ограничи съдебният контрол, възложен на Съда, с оглед на обосновката на особения характер и структура на системата на СТО.

64. Следователно, когато се прилага решение Rusal Armenal, решение Nakajima не се прилага.

65. С оглед на изложеното е необходимо да се провери дали в настоящия случай има причини Общият съд да се въздържи да упражни съдебен контрол по отношение на член 2, параграф 7 от основния регламент от гледна точка на Протокола за присъединяване.

Б. Анализ на първото основание

66. Жалбоподателят представя доводи в две насоки в подкрепа на твърдението си, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че не може да се произнесе по твърдяната неприложимост на член 2, параграф 7 от основния регламент, за да провери твърдението за несъвместимост с член 15 от Протокола за присъединяване. От една страна, жалбоподателят твърди, че решение Nakajima е приложимо в разглеждания случай. От друга страна, той твърди, че решение Rusal Armenal е неприложимо.

67. Ще се опитам анализирам в обратен ред, като най-напред ще проверя дали решение Rusal Armenal може да се приложи. Евентуалният утвърдителен отговор, както посочих в точка 64 от настоящото заключение, би означавал автоматично, че решение Nakajima не се прилага. Въпреки това от съображения за изчерпателност ще разгледам поотделно и двете линии на разсъждение.

68. В подкрепа на първата си теза жалбоподателят твърди, че е в положение, сходно с това по дело Nakajima. Той посочва, че Предложението от 2001 г., и по-специално точки 54 и 55 от неговия обяснителен меморандум, ясно изразяват волята на законодателя на Съюза да въведе точка 15, буква г) от Протокола за присъединяване в основния регламент.

[62] Решение Rusal Armenal, точки 47 и 48.

69. Релевантността на предложението от 2001 г. може веднага да се опровергае. Ако решение Nakajima се тълкува стеснително, Съдът ще упражни възложения му съдебен контрол само когато в самия законодателен акт има изрично указание за волята на законодателя на Съюза да въведе в правото на Съюза определени задължения, поети в рамките на споразуменията на СТО [63].

70. Израз на такава воля по отношение на изпълнението на Протокола за присъединяване в основния регламент не може да се докаже. Както обясняват Комисията, встъпилите страни, Парламентът и Съветът, едновременно писмено и в съдебното заседание, предложението от 2001 г. няма никаква връзка със законодателния процес, довел до приемането на основния регламент, нито пък с член 2, параграф 7 от него, в редакцията, приложима към момента на разследването. Жалбоподателят не е в състояние да обори това обяснение. Същевременно нито в текста, нито в подготвителните работи по този законодателен акт се споменава каквото и да било намерение за изпълнение на член 15 от Протокола за присъединяване.

71. Ако обаче решение Nakajima се тълкува в широк смисъл, т.е. че налага съдебният контрол да се осъществява винаги когато Съдът може да установи волята на законодателя да се придържа към задълженията си в рамките на СТО, доводът на жалбоподателя, свързан с изразената на равнището на СТО воля, не може да бъде напълно пренебрегнат. Същевременно трябва да се признае, че предполагаема воля, изразена само в един подготвителен документ от Комисията, без да е възпроизведена в акта на Съвета, с който Европейският съюз поема съответни ангажименти по Протокола за присъединяване, нито дори от Парламента като съзаконодател, едва ли е достатъчна, за да се направи убедителен извод в тази насока. Както правилно обяснява Съветът в съдебното заседание, не може единствено от изявления, приети в хода на международни преговори, да се правят изводи за законодателната воля, която стои в основата на вътрешни актове на институциите.

72. Жалбоподателят също не установява никакви други признаци, насочващи към намерението на законодателя на Съюза да се придържа към Протокола за присъединяване. Освен това, както подчертава Парламентът в съдебното заседание, основният регламент е изменян многократно от 2001 г. насам, тоест след влизането в сила на Протокола за присъединяване. При нито една от редакциите му текстът не е променен по начин, който да отразява изтичането на 15-годишния срок, посочен в член 15, буква г) от Протокола за

[63] Припомням, че решение Nakajima се отнася до положение, при което законодателната воля за изпълнение на международноправно задължение, обвързващо Съюза, е изразена в самия документ, който има за цел изпълнението на това задължение.

присъединяване, и нищо в релевантните съображения и подготвителните работи по актовете за изменение не насочва към намерението да се внесе съответна корекция в основния регламент[64].

73. Следователно положението в настоящия случай се различава от това, по което е постановено решение Nakajima. Не може да се приеме, че с член 2, параграф 7 от основния регламент законодателят на Съюза е имал за цел да осигури изпълнението на Протокола за присъединяване и че не е искал да се отклони от него посредством тази разпоредба.

74. Следователно Общият съд не е допуснал грешка в констатацията си в точка 64 от обжалваното съдебно решение.

75. Това ме отвежда към втората теза на жалбоподателя, според която Общият съд неправилно е приел, че решение Rusal Armenal се прилага към настоящия случай и следователно особеният характер на член 2, параграф 7 от основния регламент се прилага и по отношение на Китай след изтичането на срока по член 15, буква г) от Протокола за присъединяване.

76. Всъщност, ако може да се направи извод, че член 2, параграф 7 от Основния регламент представлява специфичен режим, възприет от законодателя на Съюза за изчисляване на нормалната стойност по отношение на вноса от Китай, както е установено по отношение на вноса от Армения с решение Rusal Armenal, тогава съдебният контрол не е обоснован.

77. По дело Rusal Armenal Съдът проверява дали член 2, параграф 7 от Регламент (ЕО) № 384/96 (в действащата към онзи момент редакция на общия регламент) във връзка със съображенията му трябва да се тълкува в смисъл, че има за цел изпълнението на някои задължения, произтичащи от АДС.

78. Съображенията на това решение могат да бъдат обобщени в три точки. На първо място, Съдът разглежда въпроса дали текстът на съображение 5 от Регламент № 384/96, в което се обяснява, че „езикът“ на „новото“ АДС на СТО „следва да се въведе доколкото е възможно в законодателството на Съюза“, е достатъчно прецизен, за да се разглежда като израз на волята на общностния законодател да осигури изпълнението на това споразумение в правото на Съюза. Съдът не приема това твърдение[65]. На второ място, Съдът се спира конкретно на член 2, параграф 7 от Регламент № 384/96. Той отбелязва, че съобразно

[64] Член 2, параграф 7, букви а) и б) намират място в Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 56, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223), изменен с Регламент № 2117/2005 (ОВ L 56, 1996 г., стр. 1) при изменението на последния през 1998 г. с Регламент (ЕО) № 905/98 на Съвета от 27 април 1998 г. (ОВ L 128, 1998 г., стр. 18). Член 2, параграф 7, буква б) в тази редакция вече изрично се отнася до Китай, заедно с Русия. През 2000 г. с Регламент (ЕО) № 2238/2000 на Съвета от 9 октомври 2000 г. (ОВ L 257, 2000 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 21, стр. 142) в член 2, параграф 7, буква б) са добавени още три държави — Украйна, Виетнам и Казахстан. През 2002 г. с Регламент (ЕО) № 1972/2002 на Съвета от 5 ноември 2002 г. (ОВ L 305, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2002 г., глава 11, том 30, стр. 38) Русия е заличена от текста на член 2, параграф 7, буква б). През 2005 г. следва заличаване на Украйна чрез изменение с Регламент (ЕО) № 2117/2005 на Съвета от 21 декември 2005 г. (ОВ L 340, 2005 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 44, стр. 15). Последващите изменения на (тогавашния) основен регламент, включително кодификациите през 2009 г. (Регламент (ЕО) № 1225/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 343, 2009 г., стр. 51) и 2016 г. (Регламент 2016/1036), нито внасят промени в член 2, параграф 7, буква б), нито включват в него Китай до въвеждането на методологията на „значителни нарушения“ с Регламент (ЕС) 2017/2321 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2017 година за изменение на Регламент (ЕС) 2016/1036 за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейския съюз, и Регламент (ЕС) 2016/1037 относно защитата срещу субсидиран внос от държави, които не са членки на Европейския съюз (ОВ L 338, 2017 г., стр. 1).

[65] Решение Rusal Armenal, точка 52.

заявеното в съображение 7 от този регламент законодателят на Съюза е искал да въведе „специален режим, съдържащ подробни правила за изчисляването на нормалната стойност по отношение на вноса от страни без пазарна икономика“, който се отклонява от общите правила, съдържащи се в член 2, параграфи 1—6 от Регламент № 384/96 за изчисляване на нормалната стойност [66]. Накрая, Съдът отбелязва, че АДС не съдържа специфични правила за страните с непазарна икономика. Следователно не може да се търси съответствие между правилата по член 2, параграф 7 от Регламент № 384/96 и нормите на член 2 от Антидъмпинговото споразумение [67]. Поради това Съдът приема, че режимът по член 2, параграф 7 от Регламент № 384/96 представлява „израз на волята на законодателя на Съюза да възприеме самостоятелен подход в правото на Съюза в тази област“ [68].

79. Могат ли тези съображения автоматично да се пренесат към положението в разглеждания случай?

80. Първо, Регламент № 384/96 (в редакцията му, приложима по дело Rusal Armenal) е заменен най-напред с Регламент № 1225/2009, а след това с Регламент 2016/1036 (който е приложим в настоящия случай). Второ, решение Rusal Armenal се отнася до вноса от Армения, а не от Китай. Следователно Съдът е преценил възможността за упражняване на съдебен контрол по отношение на Регламент № 384/96 от гледна точка на АДС, но не и с оглед на Протокола за присъединяване.

81. Според мен е недопустимо автоматично да се пренася решение Rusal Armenal към настоящото дело. Считам обаче, че дъмпинговият режим за вноса от Китай може да бъде характеризиран като специфичен за Съюза законодателен избор, следвайки същата логика, която Съдът възприема в решение Rusal Armenal.

82. Що се отнася до първата разлика между тези две положения, релевантните разпоредби от основния регламент, приложим по дело Rusal Armenal, и приложимите в настоящия случай разпоредби не се различават, освен в няколко аспекта, които не са от значение за този анализ. Освен това в съображение 5 от Регламент № 384/96, което е разгледано в решение Rusal Armenal, се пояснява, че той има за цел да въведе „доколкото е възможно“ АДС във вторичното право на Съюза. От друга страна, в съображение 3 от Регламент 2016/1036 се посочва, че езикът на АДС следва да намери „възможно най-добро“ отражение в законодателството на Съюза [69]. Не виждам съществена разлика между двата израза. Би могло следователно също както в решение Rusal Armenal да се заключи, че волята на Европейския съюз е била да изпълни АДС, но не и непременно всичките му разпоредби.

83. Втората разлика между положението по дело Rusal Armenal и разглежданото положение може да произтича от факта, че в настоящия случай се иска контролът за валидност на основния регламент да бъде осъществен с оглед на протокол за присъединяване на (основен) член на СТО, а не с оглед на АДС.

[66] Пак там, точка 47.

[67] Пак там, точка 50.

[68] Пак там, точки 47—50 и 53.

[69] Това езиково разминаване между двата регламента не съществува в текстовете на всички езици. Например такава разлика е налице в текстовете на немски, нидерландски и италиански език, но не и в тези на испански, френски и португалски език.

84. Тази разлика може да е от значение по няколко начина. От една страна, доводът, изтъкнат в решение Rusal Armenal, че АДС не съдържа разпоредби относно страните с непазарна икономика, поради което член 2, параграф 7 от основния регламент не може да се счита за мярка, насочена към неговото изпълнение, е неприложим, ако Протоколът за присъединяване действително се използва като критерий на проверката за валидност. По-конкретно, в член 15, буква г) от Протокола за присъединяване се използва изразът „пазарна икономика“, а член 15, буква а) от него предоставя избор на диференцирано третиране на вноса от Китай при определени условия[70]. Този довод е в подкрепа на констатацията, че член 2, параграф 7, буква б) от основния регламент, както и методологията, прилагана съгласно член 2, параграф 7, буква а) от този регламент, относно изчисляването на нормалната стойност за страните с непазарна икономика, представляват изпълнение на Протокола за присъединяване конкретно в случая на Китай.

85. От друга страна, докато в съображенията на основния регламент (в различните му редакции) се призовава за отразяване, „доколкото е възможно“ или „възможно най-добро“, на АДС, няма съображение, в което дори да се споменава Протоколът за присъединяване. Този довод позволява да се направи изводът, че режимът за изчисляване на нормалната стойност за вноса от Китай е специфичен за правния ред на Съюза и няма за цел да осигури прилагането на посочения протокол.

86. Ако освен това се вземат предвид доводите на институциите в съдебното заседание, според които специфичният режим на Съюза спрямо Китай е съществувал, преди последната държава да стане член на СТО и не се е променил след това, съм склонен да тълкувам член 2, параграф 7 от основния регламент като специфичен режим на Европейския съюз по отношение на Китай, въпреки наличието и задължителния характер на Протокола за присъединяване.

87. Този извод обосновава решението на Общия съд да не упражни възложения му съдебен контрол.

88. Освен това, по същия начин както АДС, Протоколът за присъединяване представлява неразделна част от споразуменията на СТО[71]. Като такава той трябва да се третира не по-различно от всяка друга част от тези споразумения. Както е видно от решението на Общия съд[72] и от съдебното заседание по настоящото дело, жалбоподателят не оспорва това твърдение. Следователно присъщата на системата на СТО гъвкавост, изтъквана като основание за въздържане от съдебен контрол, важи и по отношение на Протокола за присъединяване.

[70] Както отбелязва Zang, „при всички предходни присъединявания към ГАТТ (1947) от страни с непазарна икономика, а именно Полша, Румъния и Унгария, присъстват разпоредби, сходни на тези в член 15, но нито една от тях не се позовава изрично на условията на пазарна или на непазарна икономика. В този смисъл […] раздел 15 е първата уредба на СТО, която изрично използва тези понятия“. *Zang*, M.Q. The WTO contingent trade instruments against China: what does accession bring? — International and Comparative Law Quarterly, vol. 58, April 2009, p. 321—351, 324, 325.

[71] Вж. например част I, член 1, параграф 2 от Протокола за присъединяване на Китай (в който се заявява, че протоколът е „неразделна част от Споразумението за СТО“). По аналогия, вж. още решения от 19 септември 2019 г., Zhejiang Jndia Pipeline Industry/Комисия (T-228/17, EU:T:2019:619, т. 97) (според което Протоколът за присъединяване на Китай представлява „част от всички споразумения, сключени в рамките на СТО“), и от 5 май 2021 г., Acron и др./Комисия (T-45/19, непубликувано, EU:T:2021:238, т. 105) (според което Протоколът за присъединяване на Русия представлява неразделна част от Споразумението за СТО). Следва да се подчертае, че това третиране не е характерно само за протоколите за присъединяване, доколкото в член II, параграф 2 от Споразумението за СТО се посочва, че споразуменията и отнасящите се към тях правни актове в приложения 1, 2 и 3 към това споразумение „представляват неразделни части“ от него.

[72] Обжалваното съдебно решение, точка 63 (в която се пояснява, че „в съдебното заседание жалбоподателят потвърди, че не твърди, че споразуменията на СТО или Протоколът за присъединяване имат директен ефект по принцип“).

89. Накрая, съществува ясен и скорошен прецедент относно приложимостта на логиката на решение Rusal Armenal към вноса от Китай. Без да навлиза в евентуалните различия между положението на Армения и това на Китай, в решението си по дело Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Комисия Съдът се позовава на решение Rusal Armenal [73]. При буквално идентични доводи с доводите, изтъкнати от жалбоподателя по настоящото дело, Съдът стига до извода, че член 15 от Протокола за присъединяване не може да се изтъква като основание за оспорване валидността на регламента за изпълнение, с който спрямо вноса от Китай се прилага член 2, параграф 7 от основния регламент, тъй като тази разпоредба е израз на самостоятелен подход на Съюза [74].

90. Твърди се, че решение Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Комисия се отнася до фактически обстоятелства, които леко се различават от разглежданите в настоящия случай. За разлика от разглеждания случай, първоначалното разследване е започнало преди изтичането на 15-годишния срок, предвиден в член 15, буква г) от Протокола за присъединяване [75].

91. Все пак заключението, до което стига Съдът в това решение, има по-общ характер и не важи само за конкретните факти: логиката на решение Rusal Armenal трябва да се счита за приложима към член 2, параграф 7 от основния регламент по принцип [76], а не само с оглед на особената фактическа и правна обстановка, в която се вписва това решение. Нищо не сочи, че в решение Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Комисия Съдът приема за релевантен момента на започване на съответното разследване.

92. В съдебното заседание жалбоподателят не успява да обясни как тази разлика в началния момент би довела до различен извод, така че в настоящия случай член 2, параграф 7 от основния регламент вече да не представлява специален режим на правния ред на Европейския съюз.

93. Затова дори след декември 2016 г. член 2, параграф 7 от основния регламент трябва да се разглежда като специален режим в правния ред на Съюза, който предвижда диференцирано третиране за вноса от някои страни, сред които и Китай, с оглед на изчисляването на нормалната стойност.

94. Все пак изводът, че член 2, параграф 7 от основния регламент, както е приложен към вноса от Китай, представлява специален за правния ред на Европейския съюз режим, сам по себе си не означава, че този режим противоречи на член 15 от Протокола за присъединяване. Това означава само че Съдът може да реши да не упражни съдебен контрол за съответствието на първата разпоредба с втората.

[73] Решение от 5 май 2022 г. (C-718/20 P, EU:C:2022:362).

[74] Пак там, точки 88, 89 и 91.

[75] Пак там, точка 18 (в която се обяснява, че на 10 декември 2016 г. Комисията е започнала въпросната процедура по преглед с оглед на изтичането на срока).

[76] Това тълкуване на решение Rusal Armenal като решение, което определя цялата система по член 2, параграф 7 от основния регламент като особен законодателен избор на Съюза спрямо посочените в този член държави, помага да се пренебрегнат други разлики между това дело и настоящото. По-конкретно, Армения е посочена в член 2, параграф 7, буква а) от основния регламент сред държавите с непазарна икономика, за които винаги се прилага методологията на държавата аналог. От своя страна Китай е включен в член 2, параграф 7, буква б) от основния регламент, който предвижда използването на методологията от държавата аналог винаги когато съответният производител износител не може да докаже, че „преобладават условия на пазарна икономика [посочени в буква в) от тази разпоредба] за този производител […] по отношение на производството и търговията на съответния сходен продукт“.

95. Ето защо се налага изводът, че особеният за правото на Съюза характер на член 2, параграф 7 от основния регламент обосновава решението на Общия съд да не упражнява контрол върху актове на институциите, свързани с Протокола за присъединяване, както преди, така и след изтичането на посочения в член 15, буква г) от него срок. По същата причина Съдът не е компетентен да тълкува последиците на член 15, буква г) от Протокола за присъединяване, за да определи дали и евентуално коя част или части от тази разпоредба запазват действието си след 11 декември 2016 г., както и дали тези действащи части, доколкото ги има, все още позволяват на Комисията да прилага метода на държавата аналог за изчисляването на нормалната стойност на вноса от китайски производители като жалбоподателя[77].

96. Следователно няма основание да се приеме, че Общият съд е допуснал грешка в заключението си в точка 65 от обжалваното съдебно решение.

97. Накрая ще разгледам накратко повдигнатия от жалбоподателя при условията на евентуалност довод относно съществуването на „трето изключение“, различно от изведените в решения Nakajima и Fediol. Във връзка с този довод жалбоподателят отново се позовава на предложението от 2001 г., като твърди, че от него може да се направи извод, че член 2, параграф 7 от основния регламент, предшестващ това предложение, следва да се смята за неприложим към вноса от Китай, считано от 11 декември 2016 г.

98. Както вече обясних, по принцип не виждам причина, поради която в други хипотези, различни от тези в решение Nakajima или Fediol, Съдът да не реши да упражни съдебен контрол от гледна точка на правото на СТО. Такова решение ще трябва да бъде мотивирано с преценката, че законодателят на ЕС явно не е възнамерявал да се отклони от правото на СТО. Трябва обаче да призная, че дори и при най-добро желание, продължавам да се затруднявам да разбера как точно би се реализирало на практика предложението на жалбоподателя за „трето изключение“ или по какво то се отличава от изключението по дело Nakajima.

99. С известна доза въображение единственият начин, по който бих могъл да разбера обясненията на жалбоподателя, дадени писмено и в съдебното заседание, е да ги свържа не с въпроса за неприложимостта на член 2, параграф 7 от основния регламент поради несъответствието му с Протокола за присъединяване, а с въпроса за задължението за

[77] За пълнота ще добавя, че до момента все още няма решение на Органа за уреждане на спорове на СТО относно последиците от изтичането на срока, посочен в член 15, буква г) от Протокола за присъединяване, и възможността впоследствие да се прибегне до метод, който не се основава на стриктна съпоставка с цените и разходите на вътрешния пазар в Китай, независимо дали въз основа на Протокола за присъединяване или на АДС. Всъщност, макар Китай да е започнал спор срещу Европейския съюз веднага след изтичането на срока по протокола, през юни 2019 г. страната е поискала спиране на този спор. Правомощията на сформираната експертна група за спора по случая ЕС — Методологии за сравнение на цените (WT/DS516), който засяга точно този въпрос, се прекратяват на 15 юни 2020 г. (вж. Нота на Секретариата на СТО от същия ден). За повече подробности вж. *Zhou*, W. И Qu, X. Confronting the ‘Non-Market Economy’ Treatment: The Evolving World Trade Organisation Jurisprudence on Anti-Dumping and China’s Recent Practices, Journal of International Dispute Settlement, vol. 13(3), 2022, p. 1—22, 6, 7. В същото време академичните мнения за последиците от изтичането на срока се различават. Някои смятат, че нищо не се променя, като се има предвид, че изтичането на срока засяга само член 15, буква а), подточка ii) от него, без да се отразява на член 15, буква а), подточка i), но по този начин се обръща тежестта на доказване, което се изисква, за да се допусне отклонение от съдържащите се в член 2 от АДС правила за изчисляване на нормалната стойност. Според други изтичането на срока по член 15, буква а), подточка ii) засяга цялата буква а). Трети, като жалбоподателя, обаче считат, че след изтичането на този срок Китай би трябвало безусловно да се счита за страна с пазарна икономика. Вж. по-специално *Graafsma*, F., *Kumashova*, E. In re China’s Protocol of Accession and the Anti-Dumping Agreement: Temporary Derogation or Permanent Modification? — Global Trade and Customs Journal, vol. 9(4), 2014, p. 154—159; *Lee*, J. China’s Nonmarket Economy Treatment and US Trade Remedy Actions — Journal of World Trade, vol. 51(3), 2017, p. 495—516; *Suse*, A. Old Wine in a New Bottle: the EU’s Response to the Expiry of Section 15(a)(ii) of China’s WTO Protocol of Accession — Journal of International Economic Law, vol. 20(4), 2017, p. 951—977; и ‘China: NME at the Gates? Article 15 of China’s WTO Accession Protocol: A multi-perspective analysis’, Research Paper, European Institute for Asian Studies, Brussels, 2016.

съответстващо тълкуване. Както обаче Комисията правилно подчертава в съдебното заседание, въпросът за съответстващото тълкуване, който също е повдигнат (и отхвърлен) в производството пред Общия съд, не е включен в предмета на жалбата[78]. Поради това Съдът не може да разгледа тези доводи[79].

100. Независимо от това, бих искал да изразя становището си, че същите съображения, които подкрепят ограничаването на контрола на Съда, трябва да се прилагат и по отношение на задължението на Съда да тълкува правото на Съюза (в случая основния регламент) в съответствие с правото на СТО (в случая Протокола за присъединяване). Както е предвидено във вътрешния правен ред на Съюза, задължението за съответстващо тълкуване налага на тълкуващия съд да направи всичко възможно, за да намери разрешение, съответстващо на правната норма на Съюза, с оглед на която тълкува националноправна норма[80].

101. В случай като настоящия обаче задължението да се направи всичко възможно за тълкуване на правото на Съюза в светлината на правото на СТО все пак пада върху Съда, като единственото ограничение в това отношение е правото на Съюза да не се тълкува contra legem. Ако тълкуването на правото на СТО, направено от Съда, би се различавало от тълкуването на законодателя на Съюза, или ако последният действително е искал да се отклони от правото на СТО, но не е изразил ясно волята си (което не би било изненадващо), съответстващото тълкуване би възпрепятствало необходимата свобода на преценка, за да може политическият сектор да разполага с всички характеристики на ДППУС, които допускат политическа маневра. Това би било в противоречие с логиката, обосноваваща ограничаването на контрола на Съда.

102. Ето защо считам, че Общият съд не е допуснал грешка и в констатацията си в точка 74 от обжалваното съдебно решение.

VII. Заключение

103. Въз основа на гореизложеното предлагам на Съда да отхвърли първото основание за обжалване.

[78] Обжалваното съдебно решение, точка 68. При това положение намирам за странно Общият съд да приеме, че съответстващо тълкуване е невъзможно, преди да е установил резултата, до който би довело такова тълкуване.

[79] Съгласно член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда (който изисква жалбата да указва ясно оспорените части на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане). Вж. също в този смисъл решение от19 септември 2013 г., EFIM/Комисия (C-56/12 P, непубликувано, EU:C:2013:575, т. 97) (което отхвърля като недопустим при обжалване довод, който не оспорва изводите на Общия съд).

[80] Вж. например решение от 5 октомври 2004 г., Pfeiffer и др. (C-397/01—C-403/01, EU:C:2004:584, т. 119), и от 24 януари 2012 г., Dominguez (C-282/10, EU:C:2012:33, т. 27). Така в решение от 17 април 2018 г., Egenberger (C-414/16, EU:C:2018:257, т. 73 и цитираната съдебна практика), Съдът задължава националната юрисдикция да не прилага съществуваща национална съдебна практика, която изисква от националната юрисдикция „да приеме, че е изправена пред невъзможност да тълкува национална разпоредба в съответствие с правото на Съюза“.